

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 006087 21 Uvp
Banjaluka, 17.05.2023. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Ljiljane Bošnjak Glizijan, kao članova vijeća, uz učešće Željke Vujanović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Zdravstveno turističkog centra „B. V.“ a.d. T. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 26.08.2020. godine, tužene Uprave..., u predmetu utvrđivanja prava svojine po osnovu privatizacije državnog kapitala u preduzećima, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 006087 20 U od 17.06.2021. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.05.2023. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba podnesena protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Područne jedinice T. broj ... od 20.02.2020. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za utvrđivanje prava svojine na nepokretnostima bliže opisanim u dispozitivu, koji je podnesen u skladu sa odredbom člana 8a. Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 51/06, 1/07, 53/07, 41/08, 58/09, 79/11 i 28/13 - u daljem tekstu: Zakon).

Odbijanje tužbe se obrazlaže razlozima da je zakonito postupila tužena kada je ostavila na snazi rješenje prvostepenog organa od 20.02.2020. godine, jer je za svoju odluku dala valjane razloge zasnovane na pravilnoj primjeni materijalnog prava. Sud je podržao činjenične i pravne zaključke organa koji se svode na to da je po zahtjevu tužioca podnesenom u u smislu odredbe člana 8a. Zakona, već vođen i pravosnažno okončan postupak kojim je utvrđeno pravo svojine na zemljištu ispod objekata koji su bili predmet privatizacije i zemljištu koje služi za redovnu upotrebu istih i to rješenjem Područne jedinice T. broj ... od 20.05.2015. godine, koje je potvrđeno drugostepenim aktom broj ... od 20.08.2015. godine, dodajući da je sa ovim tužilac iscrpio pravo da po istom zakonskom osnovu traži utvrđivanje prava svojine na parcelama koje je obuhvatio zahtjevom podnesenim dana 29.03.2016. godine koji je naknadno uredio i precizirao. Takođe je ocijenjen pravilnim suštinski stav organa uprave da je novopodnesenim zahtjevom tužilac obuhvatio parcele koje po Regulacionom planu prostorne cjeline „B.V.“ predstavljaju neizgrađeno građevinsko i poljoprivredno zemljište koje nije ni moglo biti predmet privatizacije, pri čemu iz Programa privatizacije čiji je sastavni dio „Obrazac P-1“ koji je odobren rješenjem Direkcije za privatizaciju Republike Srpske od 21.06.2001. godine, o čemu svjedoči uvjerenje Investiciono-razvojne banke Republike Srpske od 01.10.2009. godine, proizilazi da niti jedna od parcela koje su obuhvaćene novopodnesenim zahtjevom nije sadržana u Programu privatizacije

kao parcela na kojoj su izgrađeni privatizovani objekti, a što znači da ne postoji osnov za usvajanje zahtjeva u smislu odredbe člana 8a. Zakona. Konačno je ocijenjen neosnovanim navod tužioca da je prvostepeni organ zahtjev trebao odbaciti ukoliko je smatrao da je o istom pravosnažno odlučeno, uz stav suda da iz podataka upravnog spisa proizilazi da su novopodnesenim zahtjevom obuhvaćene nepokretnosti koje nisu bile predmet odlučivanja u postupku pravosnažno okončanom rješenjem Područne jedinice T. broj ... od 20.05.2015. godine, zbog čega zahtjev nije mogao biti odbačen, o čemu se pravilno izjasnila tužena.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija zakonitost iste zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu navodi da je sud zauzeo stav da je u prethodnom postupku koji je pravosnažno okončan u korist tužioca odlučeno o zemljištu za redovnu upotrebu objekata koji su bili predmet privatizacije, te da tužiocu ne pripada pravo da se „ponovo određuje zemljište za redovnu upotrebu“. Prije svega ističe da se prilikom donošenja ovakve odluke sud nije pozvao na bilo kakav materijalni, odnosno procesni zakon (Zakon o opštem upravnom postupku) kojim je regulisano na koji način tužilac može disponirati zahtjevom u prethodno provedenom postupku. Ističe da je u konkretnoj upravnoj stvari nesporno da postoji odluka Uprave... broj ... od 20.08.2015. godine kojom je uspostavljen obavezujući i konačan pravni stav u pogledu zemljišta za redovnu upotrebu objekata koji su bili predmet privatizacije ZTC „B.V.“ a.d T. Tom odlukom se utvrđuje da „sve parcele kao jedinstvena cjelina koje su namijenjene za rekreaciju, sport, smještajne kapacitete i prateće sadržaje, predstavljaju zemljište za interne namjene ZTC i to kako je navedeno u tekstualnom dijelu važećeg Regulacionog plana za to područje, te se prostor obuhvaćen Regulacionim planom ima nazvati Zonom banjskog kompleksa“. Ne spori da pojedine nepokretnosti u prethodno okončanom postupku nisu bile predmet zahtjeva, iz razloga što su bile upisane kao suvlasnički dio sa drugim licima ili kao pravo vlasništva trećih lica, što je bilo predmet posebnog postupka radi uspostavljanja upisa u korist državne svojine, a što je u osnovi razlog da se podnese novi zahtjev kako bi se sve parcele koje su u okviru Regulacionog plana upisale u korist tužioca sa 1/1 dijela. Dodaje da je iz navedenog jasno da se sada radi o potpuno različitim nepokretnostima od onih koje su bile predmet ranijeg zahtjeva, što znači da tužilac nije zasnovao zahtjev na istom činjeničnom stanju da bi se moglo govoriti o tome da je takav postupak pravosnažno okončan. Smatra da je besmislen stav drugostepenog organa da je tužilac „bio dužan“ da jednim zahtjevom obuhvati sve parcele, pri čemu Zakon o opštem upravnom postupku, niti bilo koji drugi zakonski propis ne poznaje situaciju navodno pravosnažno okončane upravne stvari ukoliko se novi zahtjev zasniva na pravosnažno utvrđenom pravnom osnovu i različitim činjenicama. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, ili da se ista ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Tužena u odgovoru na zahtjev ističe da ostaje kod navoda datih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice, Republika Srpska, koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika pravobranioca D., nije dostavilo odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tužene od 26.08.2020. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Nije sporno među strankama da je po zahtjevu tužioca podnesenom u smislu odredbe člana 8a. Zakona već vođen postupak koji je okončan pravosnažnim rješenjem Područne jedinice T. broj ... od 20.05.2015. godine, potvrđeno rješenjem tužene broj od 20.08.2015. godine, kojim je u korist tužioca utvrđeno pravo svojine na nepokretnostima koje se nalaze ispod objekata koji su bili predmet privatizacije i koje služe za redovnu upotrebu istih, kao što nije sporno ni to da je tužilac dana 29.03.2016. godine podnio novi zahtjev kojim je obuhvatio brojne druge nepokretnosti, a u vezi sa kojim nisu ispunjeni uslovi za priznavanje prava po ovom zakonskom osnovu, što su pravilno zaključili i obrazložili organi uprave, a podržao sud.

Ovo stoga što iz navoda obrazloženja prvostepenog rješenja od 20.02.2020. godine, koje je osnovano podržala tužena osporenim aktom, proizilazi da nisu ispunjeni uslovi za primjenu odredbe člana 8a. Zakona u vezi sa nepokretnostima koje su obuhvaćene novopodnesenim zahtjevom tužioca, jer iste predstavljaju neizgrađeno građevinsko i poljoprivredno zemljište koje nije ni moglo biti predmet privatizacije, pri čemu niti jedna od parcela koje su obuhvaćene tim zahtjevom nije sadržana u Programu privatizacije „Obrazac P-1“ kao parcela na kojoj su izgrađeni objekti koji su privatizovani.

Ovo suštinsko utvrđenje organa zasnovano na ispravama spisa tužilac ničim ne pobija, a samo je ono bitno sa aspekta pravilne primjene odredbe člana 8a. Zakona, već se isključivo bavi pojmom „pravosnažno presuđene stvari“, što nema nikakavog značaja u ovom upravnom postupku i upravnom sporu, jer prvostepeni organ nije zahtjev odbacio iz ovih razloga, već je o istom meritorno odlučio na način da je isti odbio iz prethodno iznesenih razloga, ne dovodeći konačno u pitanje okolnost da stranka sama disponira zahtjevom, o kojem se odlučuje u skladu sa zakonom.

Zbog navedenog nije od značaja citiranje obrazloženja drugostepenog akta tužene broj ... od 20.08.2015. godine, jer se izneseni pravni zaključak iz te odluke tiče samo nepokretnosti koje su obuhvaćene ranijim zahtjevom i na kojima je pravosnažnim rješenjem Područne jedinice T. broj ... od 20.05.2015. godine tužiocu priznato pravo svojine u skladu sa odredbom člana 8a. Zakona.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Željka Vujanović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić